kõige wapram ja usinam mees. Oli töö mis tahes, see edenes tema käes kui oleks ta mõda olnud. Igaüks küsis ikka tema käest head nõuu, nagu oleks ta juba wana elatanud mees olnud, kuna ta 20ne aastane oli.

Tüdrukud jooksiwad tema järgi, nagu talled wana lamba järgi; kõik tahtsiwad teda hea meelega omale peiuks saada. Aga wõta näpust! — meie Peetrel oli juba oma jauks üks õitsew lillekene wälja otsitud, keda ta südamest armastas.

Teiste tütarlaste hulkas oli ühe lese saunanaese ainuke tütar Liisa, sirge kaswu, ilusa jumega ja pealegi ühe hea südamega, terwe ja wirk töötegija. Sedasama oli Peeter enesele südamesse istutanud, mida ta omale üksinda saladuses hoidis.

Liisa, kes küll ka Peetert armastas, ei wõinud ometige mitte seda loota, et Peeter teda kosiks, sest ta oli ju sauna naese laps.

Peeter soowis mitu ja mitu korda juba Liisale oma südame igatsust awaldada, aga ei julgenud, sest tema oli justament niisama-sugune argpüks, nagu kõik wanad poisid, kes ilmaski tüdruku otsa ei julge waadata, weel wähem juttu westa, sõbrustada ja kosja minna. Jäi ta mõnikord Liisat silmitsema, siis ohkas ta alati: „Ma armastan sind Liisa! aga ma ei julge sinule seda mitte ütelda! — Oh, kui meie kahekesi mees ja naene oleksime!“

Kõik selle juures ei lasknud ta mitte oma pead norgus seista ega jäänud muresse, waid oli alati röömus, wilistas, laulis ja tegi nalja kui aeg lubas.

Ta oli ka juba mitu korda Liisaga nelja silma all armastusest juttu teinud. Niipea aga, kui ta omast armastusest rääkida tahtis, jäi ikka sõna suhu kinni, ja Peeter pidi teist juttu otsima ehk häbi pärast äraminema.

„Ükskord piab selle asjate teine lehekülg käänetud saama, nii ei wõi see mitte jääda! kui kaua pian oma südant koormama? mõtles Peeter. Tema oli ka õigust ütelnud, sest see sündis kogemata „müristamise ja wihmasau“ ajal õige kergeste.

PÃƒÂ¤rnu Eesti-rahva Kalender 1886, lk. 24